

Dünyanın bütün işçileri, birleşin!

DÜNYA DEVRİMİ

Enternasyonal Komünist Akım

14.Sayı

Mart-Nisan 2013

Kadının Kurtuluşu Dünya Devrimiyle Mümkündür!

Kadın Sorunu:

Kapitalizmin Gölgesi Altında Kadının Özgürlüğü

İnsanlık tarihinin bilinen büyük bir bölümünde kadın karşı cinsinin baskısı altında, özgürlüğü elinden alınmış bir şekilde yıllarca yaşayıp durdu. Kadın sorunu; üzerine sürekli konuşulan, sempozyumlar düzenlenen, eğitimler verilen, pozitif ayrımcılık adı altında burjuvazi siyasetçileri tarafından yasalar çıkartılan bir sorun. Kadın hakları savunucusu olduklarını iddia eden, aralarında feminist grupların da bulunduğu sivil toplum kuruluşları ataerkil toplum yapısını kabullenip, kadının varolan pozisyonunun iyilişmesi adına taleplerde bulunuyorlar. Kadınların erkeklerle aynı seviyeye gelebilmesi ve özgürce yaşayabilmeleri için yönetici sınıfın lütfetmesini bekliyorlar. Kadının aslında insan olmasından kaynaklı doğumuyla beraber elde ettiği haklarını geri alabileceklerini, kanunlarla bu hakları güvence altına alacaklarını düşünüyorlar. Peki gerçekten burjuva

siyasetiyle kapitalist iktisadi ilişkilerinin yürürlükte olduğu bir ortamda bu sorunu aşabilir miyiz, tam anlamıyla kadın özgürlüğüne bu yollarla kavuşabilir mi? Bu soruya cevap verebilmek için kadının ve erkeğin şu anki bulunduğu aşamaya nasıl geldiğine gözetmemiz gerekiyor.

İnsanlığın evriminden sonraki aile yaşantısıyla ilgili araştırmalar yapan, bu konuda bilgi sahibi olmamızı sağlayan Amerikalı antropolog Lewis H. Morgan'a ve onun çalışmalarını diyalektik materyalist bir perspektifle bizlere aktaran Friedrich Engels'e çok şey borçluyuz. Morgan, yabanılık diye adlandırdığı insanlığın ilk dönemlerinde, günümüzdeki anlamıyla kullanmış olduğumuz bir aile yapısından bahsedemeyeceğimizi belirtir. Çünkü o dönemlerde insanlar çok eşli bir şekilde yaşayıp komünist bir ev

Kapitalizmin Gölgesi Altında Kadının Özgürlüğü s. 1-3

Besinlerdeki Hile, Sadece At Etiyle Sınırlı Değil s.3

Tunus, Mısır: 'Arap Devrimi'nin Sonu s. 4-6

Çöküş Dönemi: Günümüzde Sınıf Mücadelesinin Dinamikleri S.7-10

Kuzey Kore: Stalinist Bir Kapitalizm Karikatürü s. 11-13

Jîn : Bir Hakikatli Gerçeküstücü -Arka Kapak

tr.internationalism.org / turkiye@internationalism.org

ekonomisine sahiplerdi. Çok eşliliğin hakim olduğu bir toplumda çocukların babalarının kim olduğunu bilmeleri imkansızdı; sadece annelerini tanırlar ve Bachofen'in tanımıyla "analık hukuku gelişir". Yani soy ağacı anne üzerinden devam eder. Bu da kadının sosyal hayatta erkekten daha fazla saygı görmesine neden olur. Böyle bir ortamda kadının özgürlükle ilgili bir sorunundan bahsedemeyiz. Peki nasıl oldu da kadın bu konumunu kaybedip, günümüzde karşı cinsi tarafından ezilen, şiddet gören ve hatta öldürülebilen bir konuma geldi. Bu insanlığın gerçek anlamda artı-değer üretmeye başlaması ve ürettiklerini sadece tüketim amacıyla değil ürettiklerinden artı-değer elde etmeye, onlardan değiş-tokuş yardımıyla kar elde etmeye başlamalarıyla beraber kadının önemi de azalmaya başladı. Daha sonra özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla ve akabinde miras hakkı teriminin yeryüzünde dolaşmaya başlamasıyla Engels'in de tabiriyle "kadının yeryüzündeki erkeğe karşı ilk yenilgisi gerçekleşmiş oldu". Değişen iktisadi yapıyla beraber, aile yapısı da değişti ve çok eşli aile yapısının yerini, tek eşli aile yapısı aldı.

Erkeğin kadından kas gücü anlamında daha kuvvetli bir "yaratık" olması, kadının ise doğum gibi onu uzun süre üretimden uzak tutacak fiziksel durumları olduğundan, yeni iktisadi yapıda erkek kadından daha değerli bir pozisyona sahip oldu. Bu da neden mirasın kadında değil de erkeğin elinde toplanmış olduğunu açıklar. Mirası

kabile içinde tutmak isteyen erkek evin tek hakimi oldu. Anaerkil toplum yapısı yerini ataerkil toplum yapısına bıraktı. Feminist gruplar ve burjuva solu örgütleri kadının özgürlüğünden bahsederken, kapitalist sistemin dayatmış olduğu bu ataerkil yapıyı kabullenip, onun gölgesi altında kadının özgürlüğünü bulmaya çalışıyorlar. Ancak bugüne kadar gösterilen bütün çabalara rağmen halen kadınların öldürülmesine, erkekler tarafından şiddet görmelerine engel olunamıyor. Bu da bize, içinde bulunduğumuz kapitalist iktisadi yapının -sınıf mücadelesiyle- değişmeden kadının özgürlüğünden bahsetmemizin mümkün olamayacağını gösteriyor.

Lenin, kadının doğurganlığından doğan bu bağımlılığını ortadan kaldırmak için kreşlerin açılması gibi bir teori geliştirmişti Böylece, komünist ev ekonomisinin hakim olduğu dönemlerdeki gibi çocukların bakımını sadece anne değil tüm toplum üstlenecekti ve annenin, fiziksel özelliklerden dolayı ortaya çıkan dezavantajı ortadan kalkacak, çocuklar da anne ve babaya bağlı kalmadan toplumun güvencesi altında büyüyeceklerdi. Stalin de buna benzer bir projeye çalışanlarının kadınlar olduğu çamaşırhaneler kurdurmuş, kadınları özgür bırakmak yerine onları çamaşırhanelere kapatmıştır.

Peki üretim hayatında kadınlar, yöneten sınıf için ne ifade ediyor? Kapitalizmin çıkmaza girdiği, ekonomik buhranlar yaşadığı dönemlerde burjuva sınıfı tarafından sıkça kadınların doğurganlığına vurgu yapılmıştır çünkü ekonominin canlanması ve tüketimin artması için nüfusun artması gereklidir. Böylece alışveriş dönüşümü devam edecek, ekonomi canlanacak ve kapitalist sistem kendi sonuna doğru bir adım daha yaklaşacaktır. Bazı dönemler burjuvazi yasalarıyla pozitif ayrımcılık adı altında, kadınlara bir lütuf gibi sunmuş oldukları uzun süreli doğum izinleri de tamamen bu amaca hizmet etmektedir. Ayrıca

kadın, proleterin çalışmadığı zamanlarda onun destekçisi, hizmet edeni, yemek yapanı vb. rolündedir. Böylece üretim çemberindeki işçinin sürekliliği için kadın hayatı bir rol oynamaktadır. Proleter kadınlar ise yöneten sınıf için ucuz iş gücü anlamına gelmektedir. Fiziksel özelliklerinden ötürü kadınlar erkeklere oranla daha ucuza çalıştırılabilmekte ve bu da kapitalistler için maliyetin azalması ve kârın artması anlamına gelmektedir.

Sonuç olarak kadınların özgür olabilmelerini kapitalist iktisadi düzen altında mümkün değil. Yapılacak olan iyileştirmeler onları en fazla proleter bir erkeğin seviyesine ulaştırır, ki proletere de özgür bir birey diyebilmek imkansızdır. Engels durumu şöyle özetlemiştir: “Üretim araçlarının toplumsal mülkiyete dönüşümüyle fuhuş ortadan kalkacaktır. 'Karıkoca' ailesi, toplumun iktisadi birimi olmaktan çıkar. Özel ev ekonomisi toplumsal

bir sanayi haline dönüşür. Çocukların bakım ve eğitimi bir kamu işi olur; toplum, (meşru ya da gayrimeşru) bütün çocukların bakımını üzerine alır. Kendini sevdiği erkeğe kayıtsız şartsız vermekten bir genç kızı alıkoyan ahlaki olduğu kadar da iktisadi başlıca toplumsal neden "sonra ne olacak?" kaygısı da aynı biçimde ortadan kalkar.”

Marx kadın sorunuyla özel olarak ilgilenme fırsatı bulamadı ancak kadının özgürlüğünün bir toplum için ne denli önemli olduğunu şu sözlerle belirtmişti: “Tarihsel değişimi belirleyen kadınların özgürleşme oranıdır. İnsanlığın zorbalığa karşı kazandığı zaferin bulunduğu nokta, kadının erkeklerle, zayıfın güçlü olanla karşılaştırıldığında ortaya çıkan durumdur. Kadının özgürlük derecesi toplumsal özgürlüğün doğal ölçüsüdür.”

EKA - Türkiye Şubesi

Kapitalizm ve Gıda:

Besinlerdeki Hile, Sadece At Etiyle Sınırlı Değil

Bu yılında başında, et ürünlerindeki skandal, Avrupa genelindeki başlıca süpermarketlerinin hazır gıdalara at etinin karıştırılması söylentileri ile başladı. At eti ucuz olduğu için sığır etlerinin neredeyse 100%'ünde at etine rastlandı.

Hakim sınıf, hiçbir şeye sahip olmayan işçilerin ya da başka herhangi birisinin sağlığından daha çok, karı maksimize etme ve sermayeyi büyütme görevi ile ilgilenmesiyle dürüstlüğü açık ediyor. Her halükarda, bu bizlere at etinin yenilebileceğini ve tedarikçiler tarafından dikkat edilmeyen 'bute' (yani çok tehlikeli yan etkileri bulunan ve kullanımı yasaklanan phenylbutazone) gibi ete bulaşan veterinerlik ilaçlarından kaçınmayan kamu sağlığı alanına ait bir sorun olmaktan ziyade basit bir hilebazlık konusuy-

muş gibi yansıtıldı. Eğer at eti tüketen herhangi birisi için risk çok düşük ise de bu egemen sınıfın bu konuya dikkat ediyor olmasından kaynaklanmıyor. 1981'de İspanya'da 600 kişinin ölümüne neden olan kimyasal yağ sendromu, zeytinyağı yerine satılan ve endüstri için üretilmiş kolza yağından kaynaklanmıştı. AB-D'de yapılan bir araştırma[1] ise bizlere, ithal edilen zeytinyağlarının %69'unun gerçekten zeytinyağı olmadığını kanıtladı.

Hileli gıda, kapitalizmde yeni bir şey değil ve endüstriyelleşme ve şehirlerin giderek daha çok artan gıda ihtiyacı ile büyümesinin bir sonucu. 19. yüzyılda, kimi zehirli maddeler dahil olmak üzere birçok madde, ekmeğe ve biraya katılıyordu. Paris'te şap ve siva, talaş ve striknin kullanılması da bunlardan sadece birkaçı. Yıllar sonra, 1860'ta İngiltere'de yürürlüğe giren yasalar ile ortadan kalkmadan önceye kadar, bu tür maddelerin yeniden besinlerde kendisini göstermesi tehlikesi varolmaya devam etti.

Günümüzde, besinlerdeki yabancı madde oranından endişe duymamış için daha çok nedenimiz var. Fukushima'daki nükleer kaza ve günlük besin harcamasıyla ortaya çıkan atık besinler bunlara birer örnek. Günümüzde yapılan çalışmalar gösteriyor ki; Türkiye, Yunanistan, Nijerya, Mısır ve Avustralya'daki Yeni

Güney Galler'de devam eden madencilik, döküm ve diğer endüstriyel süreçlerle arsenik, kadmiyum, çinko, kurşun ve bakır gibi ağır metaller, suda ve sebzelerde yüksek derecede ortaya çıkabiliyor. Burjuva sınıfı bu konu üzerine ne çalışmak ne de Hindistan, Çin ve diğer 'gelişmekte olan' ülkelerdeki endüstriyel kirliliğe karşı bir çözüm geliştirme çabasındalar. 1950'lerde 50 bin kadar insan, Japonya'nın Minamata kentinde balık etindeki cıvadan zehirlendiler ve zehirlenenlerden 5 bini yaşamını yitirdi. ABD Besin ve Madde İdaresi, köpekbalığı ve kılıçbalığı gibi cıva oranı yüksek balık etinin

tüketimi konusunda insanları uyarıyor.

Medya ve siyasetçiler, sığır eti yerine at eti yenildiği üzerine herneyi gündeme getirdiyse bunu, bir üreticinin malları yerine diğer rakip üreticinin ürünlerine yönlendirmek için ya da siyasi üstünlük için yapıyor. Bu da bizlere daha temel bir sorun için yeterli ipucunu veriyor: kar hevesi sağlığımızı bozuyor.

Alex

Sınıf Mücadelesi:

Tunus, Mısır: 'Arap Devrimi'nin Sonu

Sözde 'Arap devrimleri'nin ikinci yılını doldurmasıyla, son birkaç hafta ve ayda Mısır ve Tunus'ta meydana gelen ayaklanma ve kitle eylemlerinin bize hatırlattığı, Bin Ali ve Mübarek gibi diktatörlerin iktidardan düşmelerine rağmen hiçbir şeyin çözümlenmediği. Aksine, ekonomik durum, işsizliğin artması, açlık ve işçi sınıfına saldırılar ile daha da kötüye gidiyor. Bunun yanı sıra, otoriterliğin hükümdarlığı, şiddet ve baskının göstericilere çevrilmesi, her zamanki gibi varlığını sürdürüyor.

Muazzam Öfke ve Cesaret

2011'de Mohammed Bouazizi'nin intiharı ile ateşlenen 'Arap Baharı'nın başladığı yer olan Tunus, derin bir sosyal, ekonomik ve siyasi krize sürükleniyor. Resmi işsizlik oranı %17 ve aylardır birçok sektörde grevler sürüyor. Geçtiğimiz haftalarda birçok şehrin sokaklarında açık ve kitlesel olarak başgösteren öfke, başka birşeyden kaynaklanmıyor. Aralık ayında işsiz gençler, Moncel Marzouki tarafından açıklanan tasarruf programına karşı Siliana kentinde polis ile çatıştı. Baskı ve 300 kadar eylemcinin (ve bunlardan bazıları atılan mermiler ile) yaralanması, başkent olmak üzere diğer kentlerde eylemler arası dayanışmanın önünü açtı. Tunus Devlet Başkanı, "Bir Siliana daha olmasını istemiyoruz. Bunun daha başka birçok bölgede gerçekleşmesinden korkuyorum" diye açıklamada bulundu.

Daha yakın bir tarihte, seküler muhalif unsur Chokri Belaïd'in öldürülmesi ile sokaklara çıkan insanlar, 50 bin kişinin katıldığı, "yeni devrim" olarak adlandırdıkları ve 2011'in temel sloganı olan "ekmek, özgürlük ve toplumsal adalet" eşliğinde bir cenaze töreni düzenledi. Onlarca şe-

hirde, karakollara ve iktidardaki islamcı parti Ennahda'nın parti merkezlerine saldırılar düzenlendi. Ordu, iki yıl önceki 'yasemin devrim'in başladığı Sidi Bouzid'teki kitlesel eylemleri kontrol altına alması için yönetime el koymaya çağırıldı.

Gelişmeleri sakinleştirmek ve toparlanmak için, hükümetin Haziran'da göstermelik olarak yürürlüğe koyduğu yasama seçimleri arifesinde Ulusal Sendikalar Konfederasyonu (USK (UGT)) Tunus'ta 35 yıl sonra ilk defa gerçekleştirecek bir genel grev düzenledi. Şu anda tansiyon tamamen sonlandığı ancak öfkenin kaybolmadığı, özellikle de IMF'den alınacak borç ile yeni ve şiddetli kesinti uygulamaları ile daha da alevleneceğini düşünebiliriz.

Mısır'da, durum daha iyi değil. Ülke borçlarını ödeyemez durumda. Geçen Ekim ayında, Dünya Bankası, Eylül ayının ilk yarısında 300 gibi rekor bir seviyede gerçekleşen grevlerin yayılmasından duyduğu rahatsızlığını dile getirdiği bir rapor yayınladı. Yılın sonunda hükümet karşıtı ve özellikle iktidardaki güçlerini meşrulaştırmak için Müslüman Kardeşler tarafından örgütlenen referandum karşıtı birçok gösteri düzenlendi. 25 Ocak itibarıyla, 'Mısır Devrimi'nin ikinci yıldönümünde, protestolar giderek yayıldı. Günden güne, binlerce eylemci, yeni hükümet tarafından dayatılan yaşam koşullarını protesto ettiler ve Mursi'nin gitmesini istediler.

Ancak kredisini kitleler üzerinde tüketen baskı, tekrar öfkeye neden oldu. Port Said'te 1 Şubat 2012'deki maçın sonunda çıkan ve 77 kişinin yaşamını yitirdiği olaylarda[1] yeraldıkları iddiasıyla al-Masry futbol kulübününün 21 taraftarı için 26 Ocak'ta açıklanan idam kararları yeni bir

öfke dalgası kıvılcımı yaktı. Ana muhalefet Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin düzenlediği barışçıl eylemler, şehir gerillası savaşlarından sahnelerle sonuçlandı. 1 Şubat akşamı Tahrir Meydanı ve başkanlık sarayı önünde binlerce eylemci, düzen kuvvetleri ile çetin bir savaşa girişti. 2 Şubat'ta hala binayı koruyan kolluk kuvvetlerine atılan havada uçuşan taş ve molotofları görüyorduk. Bir hafta içerisinde, eylemlerin şiddetle bastırılması, 60 kişinin yaşamını yitirmesine neden oldu. Yırtılmış kıyafetleri ile bir adamın polis tarafından dövüldüğü videolardan izlenebiliyordu. Rejim tarafından uygulanmaya çalışılan sokağa çıkma yasağına rağmen, eylemler Süveyş Kanalı boyunca üç şehirde devam etti. Bir eylemci şöyle diyordu: "Şimdi sokaklardayız çünkü hiçkimse bizlere kendi istediği şeyi dayatamaz... hükümete teslim olmayacağız".

Ismailia kentinde, sokağa çıkma yasağına meydan okuyan futbol maçları düzenlendi ve Müslüman Kardeşler'in merkezi ateşe verildi.

Artan öfke ile yüzyüze gelen ve kendi güvenliğinden endişe eden polis, 12 Şubat'ta hükümetten kendilerinin birer baskı aracı olarak kullanılmalarının önüne geçmesini talep ettiği bir eylem düzenledi! Aralık'ta onlardan birçoğu Kahire'de eylemcilerin karşısına çıkmayı reddetti ve protestolar ile dayanıştıklarını ilan ettiler.

...Ancak Bir Perspektif Olmadan...

"Ennahda, dışarı!" ve "Mursi, dışarı!" sloganları Bütün bir önceki eylemlerde şu şekilde duyuluyordu: "Bin Ali, dışarı!" ve "Mübarek, dışarı!". Ancak 2011'in başlamasıyla 'demokratik' özgürlük

yolunda değişim için bir umut yeşerdi. 2013'te genel ruh hali, hayal kırıklığı ve öfkeden oluşuyor. Aynı zamanda, kökeninde, aynı demokratik yanılsamaların varlığını sürdürdüğünü söyleyebiliriz çünkü bu yanılsamalar güçlü bir şekilde insanların zihinlerindeki ile paralel. Bu, şimdilerde baskı ve cinayetlerin nedeni olan dini fanatizme işaret eden ve aynı zamanda burjuvazinin baskıcı işlevinin devamlılığını gizleyen güçlü bir ideolojik bariyer ile korundu. Bunu rejimlerin toplumsal eylemliliklere karşı kullandığı baskıyı temin edemediği ve işçi grevleri karşısında güçsüz kaldığı hem Tunus, hem de Mısır'da sarsıcı bir biçimde gözlemledik. Yanılsamalar, daima kan ile ödenir. 'Seküler diktatörler'in yönetimden ayrılmasından sonra, başka bir diktatörlüğü 'demokratik' biçimde empoze eden dinci liderler ve şeriat ile karşılaşılıyor. Bütün dikkat bunun üzerinde ancak aynı eski burjuva diktatörlüğü ve devletin sürdürdüğü gibi, yenileriyle de insanlar üzerindeki aynı baskı ve işçi sınıfı üzerindeki aynı sömürü devam ediyor.

Burjuvazinin şu ya da bu kliğini tercih ederek yaşamın değişeceğine dair inanç bir yanılsama ve bu da baskı ile devlet şiddetinin kaldırım taşlarını döşüyor. Bu özellikle onyıllardır geri burjuva fraksiyonlar tarafından yönetilen ve 'gelişmiş ülkeler' tarafından desteklenen ülkelerde daha da geçerli ve doğru. Bu fraksiyonların hiçbirisinin, bu iki ülkede koalisyonlar vasıtasıyla iktidara gelenlerde de açıkça görebileceğimiz gibi önerebileceği hiçbir ekonomik programı, perspektifi ya da vaadi yok. Yoksulluk, tarım krizleri -ve dolayısıyla gıda krizleri- ile eşi benzeri görülmemiş bir biçimde artarak sürüyor ve genelleşiyor. Bu liderlerin aptal olmalarından değil, onların iktidarda bulundukları ülkelerin girdiği çıkmaz sokaktan

“

Siliana'da bir işsiz genç “insanlar başka bir devrim istiyor” diye haykırıyor. Ancak bahsi geçen 'devrim', bir sonraki iktidar tarafından canlı canlı yutulmayı beklerken sadece hükümetlerin ya da rejimlerin değişmesinden ibaretse, ya da eğer bu 'devrim' büyük güçler tarafından örgütlenmiş silahlı profesyonel katillerin karşısında örgütsüzce yeralarak sokak savaşlarında şu ya da bu burjuva fraksiyona karşı mücadeleye odaklanmaksa, siz sadece kendi intiharınız için hazırlanıyorsunuzdur.

”

kaynaklanıyor ve bu bütün dünya kapitalist sisteminin sonuna geldiği çıkmaz sokağa girildiğinin bir göstergesi.

Siliana'da bir işsiz genç “insanlar başka bir devrim istiyor” diye haykırıyor. Ancak bahsi geçen 'devrim', bir sonraki iktidar tarafından canlı canlı yutulmayı beklerken sadece hükümetlerin ya da rejimlerin değişmesinden ibaretse, ya da eğer bu 'devrim' büyük güçler tarafından örgütlenmiş silahlı profesyonel katillerin karşısında örgütsüzce yeralarak sokak savaşlarında şu ya da bu burjuva fraksiyona karşı mücadeleye odaklanmaksa, siz sadece kendi intiharınız için hazırlanıyorsunuzdur.

Tunus ve Mısır'daki insanlar, her iki ülkedeki güçlü bir işçi sınıfı kompozisyonunun varlığı ölçüsünde başlarını yeniden kaldırdılar. Bunu 2011'de giderek artan grevler sırasında açık bir biçimde gözlemledik. Ama bu nedenle işçi sınıfı için daha önemli olan, islam-karşıtları ya da yanlıları ve liberal-karşıtları ya da yanlıları ile aralarında olan savaşa girmemek. Grevlerin devamlılığı bize proletaryanın gücünü, onun yaşam ve çalışma koşullarını savunma kapasitesini gösterdi. Bizler bunu büyük bir cesaret ile önelemeliyiz.

...Merkezi Ülkelerde Mücadele Gelişmeden...

Ancak bu mücadeleler yalıtılırlarsa ileriye doğru gerçek bir yöntem öneremezler. 1979'da İran'da aynı zamanda proleter tepkinin gücünü gösteren bir dizi işçi grevi ve ayaklanma ile karşılaştık. Ama ulusal bağlamda sınırlı kaldıklarından ve işçi mücadelelerinin dünya ölçeğinde istikrarsız olgunlaşmaları nedeniyle bu hareketler, demokratik yanılsamalara kurban gittiler ve burjuva kamplar

arasındaki çelişkilerin tuzağına düştüler. Batıdaki proletaryanın ötesinde, onun deneyimi nedeniyle, onun gerçek bir devrimci perspektif koyma yönündeki sorumluluğunu bekleyen yoğun doğası nedeniyle. İspanya'daki Öfkeli Hareketi ve ABD ve İngiltere'deki İşgal Hareketleri, Tunus ve Mısır'daki ayaklanmaları cesaret ve istekle sahiplendiler. 'Arap Baharı'nın sloganı, “korkmuyoruz”, dünya proletaryası için bir ilham kaynağı olmalıdır. Kapitalizmin kalbinde, krizdeki kapitalizme cevap veren işçi meclislerinin ateşi, yoksulluk ve barbarlık dışında başka bir şey öneremeyen bu sömürü sisteminin radikal bir biçimde yıkılışını arzulayan bir alternatifi temsil ediyor.

İşçi sınıfı, hem onun üretimde konumlanışı, hem de herşeyin üzerinde dünyanın geleceğini temsil edişi açısından toplum içerisindeki ağırlığını hafife almamalı. Bu nedenle, merkez ülkelerdeki işçilerin çöle giden yolu farkedebilmelerindeki kritik rolünü oynayabilmesi için, Mısır ve Tunus işçileri burjuva demokrasisinin yarattığı serap tarafından yanıltılmasının önüne geçmeli. Avrupa'daki proleterler, burjuva demokrasisinin en sofistike tuzakları ile karşılaşma konusunda en uzun deneyime sahip. Onlar bu tarihsel tecrübenin meyvelerini toplamalı ve bilinçlerini en yüksek noktaya çıkarmalıdır. İşçi sınıfı, kendisini devrimci bir sınıf olarak varetmek yoluyla kendi mücadelelerini geliştirerek dünya üzerinde gerçekleşen savaşlar ile yüzyüze gelen izolasyonu kırabilir ve bütün insanlık için yeni bir dünya umidini yenileyebilir.

Wilma

Çöküş Dönemi: Günümüzde Sınıf Mücadelesinin Dinamikleri

Bu metin, EKA'nın Türkiye şubesi tarafından, Servet Düşmanı(servetdusmani.wordpress.com) adlı grup ile sendikalar üzerine yapmakta olduğumuz tartışmaların devamı ve cevap olarak kaleme alındı.

Yazının ilk bölümünde ilkeler ve tarihsel anlamda sendikalara bakışı inceledik. Bu kısımda ise çöküş döneminde sınıf mücadelelerinin ortaya çıkardığı araçları inceleyeceğiz. Bu konuya değinmeden önce çöküş dönemini ve öncesini kısaca hatırlatarak başlamak istiyoruz.

Sınıf mücadelesinin sorunları üzerine yoğunlaşmış bir tartışmanın sendikalar ve mücadele araçları hakkında sürdürülmesi elbette tesadüf değil. Sınıf mücadelesini tarihsel maddecilikten ayıramayacağımız için; insan yaşamını belirleyen temel iktisadi ilişkilerin geçirmiş olduğu evreleri gözönünde bulundurmalıyız.

Bugün temel sorunumuz ücretli emek sömürsünün ortadan kaldırılması sorunudur. Ücretli emek ise bugün meta biçiminde ve artı-değer üzerine kurulu sermaye birikimi olarak, kapitalist iktisadi yapının temelini oluşturmaktadır. Kapitalizmin tarihsel gelişimini izlemek ve onu tahlil etmek aynı zamanda, ücretli emeğin ve işçi sınıfının geçirmiş olduğu evreleri de tahlil etmek anlamına gelecektir. Komünist sol siyasetin temel perspektifini oluşturan kapitalizmin çöküş döneminde olduğu tespiti; bizim için sınıf mücadelesi anlamında her türlü ilişkiyi buradan değerlendirme zeminini oluşturmaktadır.

Kapitalizmin ilk dönemi yani sermaye birikiminin sağlandığı dönem bir yükseliş dönemi idi. Bu yükseliş ve ilerleme aynı zamanda işçi sınıfının devrimci potansiyelini tüm dünyada olgunlaşmasının maddi zeminini oluşturdu. Bu yükselme kolonyalist yağmanın üzerine değil, artı-değer sömürsü üstünde yükseldi.

Kapitalizmin doğası sermaye birikimi üzerine kuru-ludur; aynı zamanda sermayenin de sürekli artma zorunluluğu -ki bu zorunluluk kapitalist iktisadın temel sorunudur- onu sürekli yeni pazar arayışına itmiştir. Yükseliş döneminde kapitalizm-dışı iktisadi ilişkilerin devam etmesi, işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki karşıtlığı tam anlamıyla ortaya çıkarmamıştı; bu sebepten kaynaklı işçiler demokratik ve ekonomik reformlar elde edebiliyorlardı. Fakat bu işçinin zoru kapitalistleri daha fazla kar elde etme is-

teğiyle kapitalist üretim ilişkilerinin dünyaya daha çabuk hakim olmasına neden oldu. Dolayısıyla elde edilen her kazanım, işçi sınıfı açısından geçici bir iyileşmeydi.

Kapitalizmin yükselme evresinde, sermayenin geldiği nokta artık Avrupa kıtasının sınırlarına sığmaması ve dolayısıyla kendine yeni alıcılar (bu alıcıların büyük bir kısmını işçi sınıfı oluşturur) ve yeni satıcılar bulmak zorunda olması sonucunu ortaya çıkardı. Yaratılan sermaye birikiminin doyurulabilmesi gerek-mekteydi ve bu ihtiyaçtan kaynaklı, tüm bir gezegeni kontrolü altına alan kapitalizm, tüm iktisadi yapıyı kendi ilişkileri içinde yeniden şekillendirip istediği biçime soktu. Ulaşılan bu durum emperyalist aşamaydı ve kapitalizmin çöküş dönemine girmesinin süreci de burada başladı.

Diğer taraftan kapitalist sermayenin sürekli artma eğilimi onu krizlere sahip hastalıklı bir organizma haline getirdi. Emperyalist çürümenin başlaması, kapitalizmin bu krizlerden çıkabilmesi için kapitalizm-dışı yeni pazarlar ve dünya üzerinde bakir kalmış alanların olmayışına bağlıydı. Zira bu alanlar yüzyılın başında istila edilmiş durumdaydı. Sermayenin, emperyalist aşamadaki krizlere sahip yapısı, işçi sınıfı üzerinde sömürüyü arttırmasına sebep oldu. Bu sömürü biçimi yükselme döneminde olduğu gibi reformlar yoluyla ve ekonomik kazanımlarla hafifletilmez bir yapıya sahip olduğundan işçi sınıfı üzerinde yıkıcı bir etki ve uzlaşmaz bir karşıtlık yarattı. Diğer bir deyişle bir sınıfın yaşayabilmesi için diğer sınıfın varlığını ortadan kaldıracak kadar düş-man iki sınıflı bir dünya ortaya çıktı. Kapitalizmin bu hastalıklı ve çelişkili yapısı onun çöküş içinde olduğunun en açık ifadesiydi.

Asıl sorunumuza yani çöküş döneminde sınıf mücadelesine ve araçlarına dönecek olursak, bu meseleyi sınıf mücadelesinin tüm tarafları açısından irdelememiz gerekiyor. Tarihsellik içinde değerlendirmekle beraber işçi sınıfının içinden geçtiği dönemi de anlamamız gerekiyor. Zira kapitalizm krizlerinden kaynaklı sınıfın mücadelesi de yükselme ve düşme biçiminde yaşanmakta.

Genel olarak bir sendikada olması gereken temel nitelikleri taşıyan sendikalist eğilimlerde ortak karakter, işçilerin günlük mücadeleleri için birleşik bir örgütlülük olma amacı gütmek idi. Bunun yanı sıra bir

de “genel grev” fikri var. Temelde sendikalist fikrin karakteristiğini, sendikalarda birleşen işçilerin genel grevleri, devrimin bir siyasi olgu olmadığı, bu genel grevler ile kapitalizmin felç edileceği düşüncesi ve öz-yönetimin hayata geçirilmesi olarak ifade edebiliriz. Burada, sendikalist bakış, işçi sınıfının kitle grevleri ile kapitalizmin yıkılması yolunda komünizmin öncelenmesi yerine, sistemin dönüştürülerek aslında kapitalizmin bir başka formunun işçilere dayatılmasını savunuyor. Sendikalizmin tarihi, aynı zamanda burjuvazinin savaşlarında katledilen işçi yığınlarının cesetleri üzerine basarak geçen bir niteliği de içerisinde barındırır. Sendikaların içerisinden geçtiğimiz tarihsel dönemde savunulup savunulmaması, işçi sınıfının mücadelesi için yararlı birer araç olarak görülüp görülmemesi ve proletaryanın tarihsel güdüleyicisi olduğu devrimci sınıf mücadelesinin neresinde durduğundan hareketle ya burjuvazi saflarında oldukları ya da işçi sınıfının saflarında olduklarının tahlil edilmesi gerekiyor. Buna göre, mesele sınıf mücadelesinde hangi aracın nasıl kullanılacağı değil, sınıfın mücadelesinde ona yararı dokunan hangi araçların var olduklarının tartışılması meselesi. Komünist sol, sendikaların her türlüşünün günümüzde karşı-devrimci burjuvazinin tarafında hizmet verdiğini ve işçiler için mücadele araçları olarak görülemeyeceklerini savunuyor. Bunu da tarihsel olarak yine aynı sınıfın deneyim ve derslerinden çıkartarak, iktisadi, siyasi ve toplumsal tahlil süzgecinden geçirerek dile getiriyor.

Çöküş Döneminde Neden Sendikalar Mücadele Araçları Olmaktan Çıkmışlardır?

Sorunun cevabı aslında işçi sınıfının her gerçek mücadele sırasında ihtiyacı olan aracı ortaya çıkarmasıyla verilebilir. Fakat bu tespiti örnekleriyle anlatmadan önce, çöküş döneminde sendikaların ya da sınıfın kalıcı örgütlerinin olamayacağı fikrine değinmek gerekiyor.

Emperyalist ekonomi, yani kapitalizmin iktisadi olarak dünyaya hükmetmesi sonucu, insanlığın tüm dünyada tabi olduğu üretim ilişkileri her türlü yaşam ilişkisini kendi kontrolü altına almış durumda. Kapitalizmin dayattığı bu iktisadi ilişki; eğitimden bilime, sanattan hukuğa, felsefeye ve aklımıza ne gelirse onu kendi ihtiyaçları doğrultusunda yeniden ve yeniden belirlemekte. Bu kurumların temeli burjuva demokrasisi ve onun araçları olan parlamento, siyasi partiler, dernekler ve sendikalardır.

Çöküş öncesinde kapitalizmin tüm iktisadi ilişkilere sahip olamayışı yani tüm hayatı kontrol edemeyişinden kaynaklı sendikalar, işçilerin kazanımlar elde etmesini, burjuvalar karşısında maddi anlamda tutunabilmelerini sağlayabiliyordu. “*Proletarya, ken-*

disini reformlar için iktisadi ve siyasi mücadele yoluyla bir sınıf olarak birleştirmişti. Kapitalist sistemin gelişen karakteri proletaryaya burjuvazi üzerinde basınç kurmasına ve bunun için sendika ve partilerde gruplaşmasına izin veriyordu.” Kapitalizm, sermayesini oluşturup ve pazar hakimiyetini sağlayıp kapitalizm-dışı iktisadi ilişkileri ortadan kaldırdığında sendikaların sistemin denetimine girmekten başka çareleri yoktu. Kaçınılmaz olarak sendikaların kapitalizme tam entegrasyonu emperyalist aşamaya tekabül etmekteydi. Birinci Paylaşım Savaşı başladığında ise sosyal-demokrat partilerin eklentisi olan sendikalar, savaş karşısında burjuvaziden yana tutum aldı ve Alman Devrimi'nin yenilgiye uğramasında temel bir rol üstlendi. Tarihsel süreç üzerinden sendika örneklerine yazının ilk bölümünde değindiğimiz için bu kısma çok fazla girmeyeceğiz.

Sendikaların kendilerini tanımladıkları ekonomik mücadele alanı, en başından beri sınıf mücadelesiyle arasına bir mesafe koymaktaydı. Zira, kapitalizmin yükselme döneminde bile ekonomik veya siyasi mücadele gibi bir ayırım yapılamazdı. Ekonomik kazanım için verilen her türlü mücadele işçi sınıfı açısından siyasi mücadeleydi ve elde ettiği tek kazanım mücadele deneyimi kazanmaktı. Ve gerçekte ekonomik anlamda kalıcı kazanım elde etmek mümkün değildi. “*Ücret oranlarındaki genel bir yükseliş geçim araçları talebinde bir artışa ve dolayısıyla da geçim araçlarının piyasa fiyatlarında bir yükselişe yol açar. Bunları üreten kapitalistler, ücretlerdeki artışın zararını, metallerinin piyasa fiyatlarının artışıyla kapatacaklardır.”* Kapitalist iktisadın bu yasası ücretli emek sahibi işçinin emeğinin meta biçiminde diğer metalar içinde bulunmasından kaynaklı, hiçbir zaman kendi yaşam koşullarını piyasaya göre yüksekte tutamaz. Ücretli emek sahibi işçinin özgürleşebilmesinin tek yolu kapitalist iktisat yasalarının ortadan kalkmasıyla mümkün. Dolayısıyla sendikalar çöküş döneminde ekonomik kazanım gibi bir safsata ile işçi sınıfını bir çok yöntemle, bunun en yaygını sözleşmeler (TİS), kapitalist sömürüye tabi kılmaktalar. Emeğin mahkumiyeti ile sonuçlanan bu süreç sendikaların temsil ettiği zemini de oluşturmaktadır. Diğer taraftan işçi sınıfının mücadelesinin ekonomik ve siyasi olarak ayrılamayacağından dolayı ekonomik mücadele kendi lokalinde kaldığı ölçüde mücadele içindeki işçilere sadece deneyim kazandırmaktan (fakat bu deneyimler işçilerin bir sonraki mücadeleleri için temel bir öneme sahiptirler) başka bir katkısı yoktur. Eğer mücadele kitleselleşme eğilimi taşıyorsa ve kitle grevi biçiminde ayaklanmış işçi kitlelerini ortaya çıkarmışsa konseyler de ortaya çıkacaktır.

Güncel Sınıf Mücadelelerinin Ortaya Çıkardığı Araçlar ve Deneyimler

Ekonomik krizin derinleştği ve borçlanma krizinin sonuna geldiğimiz bu dönemde, sınıf hareketlenmeleri de krizin etkileri oranında arttı. Tüm dünyada etkili olan ekonomik kriz başta Avrupa ve Amerika olmak üzere Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da toplumsal hareketlenmeleri ortaya çıkardı. Bu mücadelelerin bir kısmı sınıf hareketinin tipik örnekleriydi ve kendi özgün deneyimlerini ortaya çıkarmışlardı.

Dünyadaki deneyimlere geçmeden önce Türkiye'deki birkaç deneyime bakmak, alternatif mücadele araçlarını görmek için daha somutlayıcı olacaktır. Bu deneyimlerin ilki TEKEK işçilerinin mücadelesi. TEKEK mücadelesi, Türkiye'de sınıf mücadelesinin durumunu ve sendikaların işçi sınıfının üstüne serptiği ölü toprağını görmek bakımından önemli bir deneyimdi. İşçilerin Ankara'ya gelişleri ile aylarca süren direniş boyunca her aşamada sendikanın oyalamasıyla karşılaştılar ve zamanla sendika ile olan bağları koptu. Sürecin sonunda sendikaya düşman bir işçi kitlesi oluşmuştu. TEKEK işçileri, sendika binalarının işgal edilmesi gibi sendika karşıtı birçok eylem yaparak kendi asalağı olan sendikayla hesaplaşmışlardı. TEKEK sürecinin sonuna doğru işçiler kendi mücadelelerini yönetebilmek için *Direnışteki İşçiler Platformu* gibi bir aracı ortaya çıkardı. Direniş boyunca kendi mücadelelerini komiteler yoluyla yönetmek amacıyla girişimlerde bulunmuşlardı ve şimdi de, kendileriyle aynı aşamalardan geçen diğer direnişteki işçilerle bu platformu kurmuşlardı. O dönemdeki mücadelenin ihtiyacı olan araç bu platformla vücut bulmuştu. 2010 Taksim 1 Mayıs'ındaki kürsü işgali ve konfederasyonların bu girişim karşısındaki tutumu sendikaların işçilere karşı olduğunu bir kez daha gösterdi. Kürsüdeki karşı karşıya geliş aslında işçilerle, burjuva demokrasinin temsilcisi olan sendikalar üzerinden iki sınıfın karşı karşıya gelmesiydi. Ardından platform, mücadelenin şiddetinin azalıp giderek ortadan kalkmasıyla beraber sönümlendi.

Diğer önemli iki deneyim ise geçtiğimiz yıl içinde gerçekleşti. Bunlardan ilki THY işçilerinin grev yasağına sendikanın çağrısıyla bir günlük greve gitmesiyle ardından işten atılmalarıyla başlayan mücadele, ikincisi Gaziantep'teki tekstil işçilerinin grevi.

THY grevi, sendika ve sınıf mücadelesinin araçlarını görmek bakımından özgün deneyimlerden bir tanesi. Sendikanın işçileri greve çağırması ve ardından işçilerin greve katılmalarından dolayı işsiz kalmalarıyla başlayan süreç, sınıf mücadelesinin asli taraflarını ortaya çıkardı. Sendikanın ilk tutumu, yapılan eylemin grev değil, iş bırakma olduğunu açıklamasıyla açığa çıktı. Bu tutum özüt itibarıyla işçileri işveren karşısında yalnız bırakarak işin içinden sıyrılmaktı. Sendikanın grev ya da iş bırakma gibi bir

eylemi hemen yapmak istemesi ise kendi yasal zemine dokunulmasından kaynaklıydı. Çünkü bir sendika grev ve toplu sözleşme üzerinden varolur, resmi olarak bu elinden alındıysa eğer, asli rolünü oynayamaz ve ücretli emeğin pazarlığını yapan konumuna sahip olamaz. THY grevindeki sendika pratiği bundan ibaretti; daha sonrasında ise işten çıkarılan 305 işçinin yalnız kalmaları ise sendikanın mevcut durumda kendi konumunu düşünmesine bağlıydı. İşçiler artık sendika ve işverene karşı mücadele etmek zorundaydılar ve mücadelelerini sürdürecekleri aracı ise kendi deneyimlerinde ortaya çıkarmışlardı. 29 Mayıs Birliği THY işçilerin o günkü mücadelesini sürdürdükleri alternatif mücadele aracı haline gelmişti. Daha sonrasında ise tüm mücadelelerini bu araç üzerinden yaptılar. Bu açıklama ile durumun sınıfsal anatomisini çizmiş oldular: Yani, herkes kendi bayrağı altına! *"Üyesi olduğumuz Hava-İş sendika yönetimi ise kendi çağrısını bile üstlenmeyerek bu meşru protestonun 'yasa dışı' ilan edilmesinde büyük rol oynamıştır. THY yönetimi bu zeminden yararlanarak bütün çalışanlarını sindirip adeta köleleştirme peşindedir. Hava-İş yönetimi yüzlerce üyesini THY yönetimi karşısında yalnız ve sahipsiz bırakırken bu sonucu öngöremeyecek kadar deneyimsiz miydi? Bu nasıl bir sendikal anlayıştır?"* THY işçilerinin bu deneyimi mücadele araçlarının ancak mücadele anında varolduklarını bir kez daha göstermiş oldu. Bu konu ile ilgili görüşlerimizi yansıtan bir bakış metnine ise "THY Grevi: İşçi Sınıfı İşverene, Sendikalara Karşı" başlığından ulaşılabileceğini hatırlatıyoruz.

Gaziantep tekstil işçileri grevi ise başka bir mücadele örneğini ortaya koydu. Grevin bir işçi havzasında beş fabrikada birden yapılması ve sendikanın toplu sözleşme zammının öğrenilmesinin ardından fiilen greve çıkılması, gerçek bir mücadelenin ortaya çıktığını göstermekteydi. Hak-iş'e bağlı Öz-İplik-iş sendikasına üye olan işçiler, sendikanın kendi emeklerini kapalı kapılar ardında pazarlamasına karşı çıkarak grevi kendi yönetimleriyle sürdürmeyi tercih ettiler. Grev sadece kendi seçtikleri komite tarafından temsil edildi. Tüm bunlar işçilerin mücadelede yalnız olduklarını ve kendilerine ait mücadele araçları geliştirmek zorunda olduklarını göstermekteydi. Gaziantep grevine bu kadar değinmekle yetinip, bu deneyimi ayrıntılı olarak bakmak isteyenlere daha önceden yayınladığımız (*Gaziantep'te Sendikasız Grev: "İnsanca Yaşamak İstiyoruz!"* başlıklı) makaleyi incelemelerini öneriyoruz.

Yukarıda değindiğimiz üç örnek deneyim, son yıllarda Türkiye'de farklı sektörlerde ve farklı zamanlarda ortaya çıkmış mücadelelerdi; hepsinde de kendine özgü bir mücadele aracının varolduğunu söyleyebiliriz. Buradan hareketle sınıf mücadelesinin

kendi yasalarından duruma bakıp bir ilkeselleştirmede bulunursak şu saptamayı rahatlıkla yapabiliriz: Kapitalizmin çöküş evresinde her gerçek sınıf mücadelesi deneyimi, kendine özgün araçları ortaya çıkarmakta. Ortaya çıkan bu araçların hepsinde de işçilerin iradelerinin doğrudan ifade edildiği ve kararların açık tartışmalar sonucunda alındığı bir işleyiş ve yöntem sözkonusu. Bu durum her ne olursa olsun sürekli aynı içerik ve yapıyla ortaya çıkıyorsa ve bütün deneyimlerde sendikalardan bağımsız kendini ifade ediyorsa, bu sendikaların sınıf mücadelesi araçları olamayacağını bize kanıtlamaktadır.

Sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı bu araçların sadece bir yerellikte olmayıp genel bir özellik taşıdığını söyleyebiliriz. Son dönemde ekonomik krizin etkileriyle orataya çıkmış dünyadaki sınıf hareketlerinin güncel örnekleri olan Amerika'daki Occupy (İşgal) hareketine, İspanya'daki İndignadolar'a (Öfkeliiler) ve Mısır'daki Tahrir eylemlerine bu bağlamda değinmek gerektiği kanısındayız. Occupy hareketi, Tahrir'deki işgalden yola çıkarak yapılsa da, Mısır'da olandan farklı bir özellik taşımakta. Başta en temel farklılık; tamamen işsiz işçilerden oluşan bir hareket olması, kararlarını kitle toplantılarında herkese açık bir şekilde almış olmaları ve hareketi kitle meclislerinin yönetmesi. Aynı işleyişi İndignadolar'da ve Yunanistan'da kriz karşıtı eylemlerde görüyoruz. Yunanistan'da sendikaların ve burjuva solunun engellemelerine karşın Syntagma meydanında, işçi sınıfının militan unsurları tarafından kitle meclisleri etkili bir araç olarak kullanıldı. Avrupa ve Amerika'da gelişen bu mücadeleler tamamen kendi mecrasından akan ve sendikalarla bir bağı olmayan hareketler olma özelliğini taşıyordu. Bu meclislerin ne ifade ettiğine geçmeden önce Mısır'daki sürece ayrıca değinmek gerekiyor.

Mısır'da ise bambaşka bir süreç yaşanmakta. Örneğin, Mısır'daki son gelişmeler ve Mursi-Müslüman Kardeşler-Ordu üçgeninde ve gelineen noktada belirleyici olan, bunların dışındaki başka bir alternatif olduğuna işaret etmemizi gerektirdiği gibi, örneğin aynı ülkede, bu ülkenin kalkınması için bir burjuva yaklaşımıyla laik bir cumhuriyet/demokrasi programının ötesine geçemeyen sendikalar, siyasi partiler ve burjuva sol birlikler de alternatifin bir kutbu değillerdir. Geçmişin sınıf mücadeleleri deneyimi, sendikaların ve her türden (ister sağcı, ister solcu ya da isterse kendisine komünist desin) herhangi bir burjuva siyasi kliğin sadece mücadeleyi bölen bir araç olarak (açık ya da gizli) bir işlev yüklendiğini, bu nedenle de sınıf mücadelesinde bu türden eğilimlerin ne taktiksel, ne de stratejik, vb. hiçbir ileriye taşıyıcı, karşıt sınıf ile yüzyüze getirici ve son mücadelesi için güçlerini seferber ettirici niteliklerde unsurlar ol-

madıklarını söyleyebiliriz. Burjuva demokrasisini işçi sınıfı nezdinde daha da kurumsallaştıran bu yapılar, karşı-devrimin en sinsi silahları olma özelliğini de taşıdıkları saptamasını rahatlıkla yapabiliriz. Mısır'da işçi sınıfının 2006 yılında Mahalla'da başlattığı grevle sendikalardan kopma pratiğini gösterdiğini de unutmamak gerekiyor.

Son dönemde ortaya çıkan kitle meclisleri ve açık kitle toplantılarının alternatif mücadele araçları olarak ifade bulduğunu belirtmek gerekiyor. İşçi kitlelerinin hangi taleple olursa olsun, hangi sektörde olursa olsun ya da işsiz işçiler olsun, hepsinde farklı isimle ifade edilseler de, aynı işleyişe sahip araçlar olduğunu yukarıda bahsettiğimiz tüm deneyimlerde bu araçları görmekteyiz. Kitle meclisleri: işçilerin kendi mücadelelerini yönettikleri kararlar aldığı mücadele anında ortaya çıkan araçlardır. Kitle meclisleri; açık kitle tartışmalarının yürütüldüğü, işçilerin fikirlerini özgürce ifade ettiği, akıl hocalarının olmadığı ve burjuva demokrasisi anlayışının bulaşmadığı mücadele araçları olma özelliği taşımaktalar. Bu sebepten dolayı, işçi sınıfının kolektif yapısının dışı vurumu olan bu araçlar, işçilerin mücadele etme ihtiyaçları sonucu ortaya çıkmışlardır. Fakat kitle meclisleri işçi sınıfının mücadelesinin sürekli bir çatı altına sokulması amacıyla ikame edilemezler, zira doğaları gereği mücadele anında ortaya çıkarlar ve o anlarda işlevlerini yerine getirebilirler. Yaşanmış deneyimlerden yola çıkarsak, çöküş döneminde süreklileşmiş ve sınıfsal mücadele aracı olma özelliği taşıyan bir yapı mevcut değildir. Kitle grevi biçiminde ortaya çıkmış sınıf mücadelelerinde, politikleşmiş işçilerin sahip oldukları tek araç işçi konseyleridir. Sendikalar ise işçi sınıfının her gerçek mücadelesinde sadece ve sadece arabuluculuk ve mücadeleyi baltalama rolü oynamaktadırlar. Bu konumda olmaları artı-değer üretimine ve kapitalizme ait ücretli emeğe bağımlı yaşamalarından kaynaklanmaktadır.

Buradan hareketle, dünyanın diğer herhangi bir ülkesinde ya da kıtasında, işçi sınıfının kitlesel eylemleri yoluyla mobilize ettiği açık kitle toplantıları ile tartışarak ve kendisi karar alarak ilerlettiği ve düzenin her türden aygıtına karşı 1905'ten bu yana yegane devrimci araçlarından olan kitle grevleriyle cevap verip iktidarı işçi konseyleriyle ele almadığı ve bu eylemlerin dünya ölçeğinde devrimci bir dalgayı tetiklemediği sürece yine bu ya da başka bir coğrafyada, en nihayetinde dünyada devrimci bir durumun olmasından söz etmemiz mümkün değil. Eğer temel amacımız, işçi sınıfının konseyler aracılığıyla burjuva iktidarını yıkıp ücretli emek sömürsünü, artı-değeri ve sermayeyi ortadan kaldırmaksa tabii.

EKA - Türkiye Şubesi

Emperyalist Çıkar Çatışmaları:

Kuzey Kore: Stalinist Bir Kapitalizm Karikatürü

Geçtiğimiz haftalarda, Çin'in doğusunda yeralan Kuzey Kore (diğer adıyla Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, KDHC), yaptığı nükleer füze denemeleri ile dünyanın gündemine oturmuştu. Bunun üzerine, başta ABD olmak üzere birçok ülkenin hakim sınıfından yetkililer, gerçekleştirilen nükleer denemeyi kınadılar ve önlem alınmasının gerekliliğine vurgu yaptılar.

Buna karşılık olarak, dünya üzerindeki birçok insan tarafından haritada nerede olduğu dahi zor kestirilen ve daha çok devletin düzenlediği kitlesel mitinglerinde yapılan dans koreografisi gösterileri ile anımsanan K.Kore, tehdit olarak gördüğü emperyalist devletlere karşı bir savunma niteliği taşıdığını belirttiği bu denemeyi haklı göstermek için elinden geleni yaptı. Önümüzdeki ay, ABD ve Güney Kore'nin yapacağı ve tahmini 210 bin askerin katılacağı ortak askeri tatbikat için böyle bir hamlenin yapıp gözdağı verilmeye çalışılması olarak algılanabilecek bu gibi bir deneme sonunda K.Kore'de merkeze 0 olan yani yer yüzeyinin üzerinden başlayarak çevre bölgelere yayılan 4,9 şiddetinde bir deprem bile gerçekleşmiş oldu. Bu nükleer depremi, bir anda kendi gibi emperyalist olan diğer devletlerden gelen kınamalar takip etti.

K.Kore'nin nükleer denemesini kınayan ve dünyayı birkaç günde cehenneme çevirebileceği silahları elinde bulunduran ABD'nin ve Rusya'nın yaklaşımı ise reel politikanın bir yansıması. Örneğin, emperyalist olmadığını ve halkların koruyucusu rolünü üstlendiğini iddaa eden (ve aslında gayet net bir biçimde emperyalist

olan) K.Kore ile onun emperyalist güç olarak gördüğü (ve basbayağı emperyalist bir diğer güç olan) ABD arasında 1994'te iki adet nükleer santral inşası yapma anlaşması gerçekleştirilmişti. 1999 yılında nükleer silahlanmaya yönelik eğilimini bir süreliğine donduran ve ABD'nin Clinton döneminde bu ülkeye uyguladığı yaptırımların bir kısmını geri çekmesine neden olan hamleleri K.Kore'nin yine ABD ile modern standartlara uygun nükleer santrallerin inşa edilmesi için yaptığı anlaşma takip etti. Ardından ABD bu santrallerin yapımını geciktirmiş ve K.Kore yaşadıkları elektrik üretimi kaybının faturasını ABD yönetimine yüklemişti. Bütün bunların ardından, Bush yönetimi döneminde tanımlanan "şer eksenini" Irak ve İran ile bir diğer kutbunu oluşturduğu ifade edilen K.Kore, nükleer programının olduğunu itiraf etmişti.

K.Kore'nin bütün bunları rahatça yapabilmesi ve devlet yetkililerinin rahatlıkla savaş naraları atabilmesinin arkasında bir işçi sınıfı tehditi ile karşı karşıya olmaması yatıyor. Aslında K.Kore de diğer hepsi gibi, işçi sınıfının üretkenliğine, daha çok sömürülmesine ve vahşice baskı altında tutulmasına bağlı olarak uluslararası burjuva kamuoyunda söz dalaşları ve sözde tehditleri ile burjuva gündemdeki yerlerini koruyorlar.

Burjuva kamuoyunda K.Kore ve ABD üzerinden yaratılan sahte (komünist/kapitalist) algısal ayrımı, K.Kore ile eski Sovyetler Birliği arasındakinden çok da uzak değil. K.Kore, karşısında olduğunu iddaa ettiği diğer emperyalist devletlerin sadece bir karikatürü. Adına Juche denen bir otarşik Stalinist tek parti diktatörlüğü ile

yönetilen devlet aygıtı, günümüz kapitalizminin ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda ve iktidar adeta babadan oğula geçen bir yetki aktarımı ile miras alınan işçilerin sömürsü, nükleer denemeler ve üretilen silahlar ile pekiştiriliyor. Sadece alkışların ve sorgulanmayanların hakim olduğu adeta dini bir öğreti ve tabu kültürü yaratan Kuzey Kore "Komünist" Partisi, uygulamaları ile de işçi sınıfının yanında olmadığını zaten gösteriyor. Dışarıya karşı oldukça kapalı ve neredeyse bilinmeyen bir kutu olan K.Kore'deki büyük yerleşim merkezlerinin elektrikleri belli bir saatten sonra kesiliyor ve bütün sokaklarda megafonlarından "Ülkeniz için daha çok çalışın!" anonslarının duyulduğu minibüsler dolaşmaya başlıyor. Şu anki ulusal lider Kim Cong-un'un babası, Kim Cong-il yönetimi döneminde de rasyonel sermayenin temsili yerine, her türlü çılgınlığın sınırında yaşayan bir karakter resmi çiziyordu. İlkokul ders kitaplarında kendisinin kaf dağının ardından ateş kuyruklu anka kuşu tarafından getirilen parti genel sekreteri ve ebedi başkanı Kim Cong-il'in ölümüyle bütün ülkeyi yeni bir yasak furyası sardı: müzik çalmak ve dinlemek yasaklanmıştı. Tek resmi televizyon kanalından televizyonlarda

“

Adına Juche denen bir otarşik Stalinist tek parti diktatörlüğü ile yönetilen devlet aygıtı, günümüz kapitalizminin ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda ve iktidar adeta babadan oğula geçen bir yetki aktarımı ile miras alınan işçilerin sömürsü, nükleer denemeler ve üretilen silahlar ile pekiştiriliyor.

”

gösterilen görüntülerde kendisini yerden yere vuran insanların tiyatral performanslarını görabiliyorduk. Ülkenin bunun yanısıra gerçekleştirmesinden gurur duyarak resmi televizyon kanalında yayınladığı bir de tamamen yerli bira üretmesi de sözkonusu.

Dünyanın tamamındaki canlı yaşamını sadece birkaç gün içerisinde yokedebilecek derecede güçlü kitle imha silahlarına sahip emperyalist güçler ile buna sahip olmaya çalışan, emperyal güç ilişkileri mücadelelerinde kendisine yer edinmeye çalışan ve etki alanı daha dar diğer emperyalist güçlerden birisi olan K.Kore aslında işçi sınıfı için sömürü, açlık ve yokoluştan başka bir şey ifade etmiyor. İlk olarak, devletin "önder" olarak tanımladığı Kim Cong-il öncülüğünde yapılan açıklama ile Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Antlaşması'ndan 1993 yılında çekildiklerini ifade etmesiyle başlayan nükleer çalışmaları, bu ülkedeki işçilerin aslında tersinden nasıl bir yokluğa hapsedildiğini de gösteriyor. İşçiler, en önde kıvılcık bir bayrak ile her sabah marşlar eşliğinde işyerlerine taşınıyor, üretim aracı üretiminin neredeyse olmadığı bir ülke olarak K.Kore bunu saf kol gücü ile kapatmaya çalışıyor. Aslında K.Kore, kendi gibi emperyalist ve baştan aşağı kapitalizmin çürümüşlüğüne batmış ülkeler ile rekabet yöntemi olarak bu biçimde bir tarz benimsemiş durumda. Öğrenci ve bir kısım askeri personelin gönüllü olarak fabrikalarda çalış(tırıl)ması da cabası. K.Kore'deki işçi sınıfı haftada 6 gün, tam randıman ile çalıştırılıyor. Geri kalan zamanda ise işçiler ya dinleniyor ya da geleneksel içkileri olan saki tüketiyor, kadınlar ise ev işlerine yetismeye çalışıyorlar.

Asıl mesele nükleer silah ya da bunun denemesi değil sadece dengelerin korunmasını sağlamak, işçi sınıfı ve genel olarak insanlık için sırtta bir yük ve tehdit olan silah endüstrisine yüklenerek piyasadaki sermayesini realize etmeye çalışmak. Örneğin, şu anda nüfusunun önemli bir bölümünün Birleşmiş Milletler'in kısıtlı yardımları ve oldukça düşük maaşlar ile ayakta durduğu Kuzey Kore'de işçiler militarize edilmiş emek rasyonalizasyonu ekseninde gidip geliyor, her yerde silahlı askerlerin olduğu fabrika, tarla ve ofislerde saatlerce çalışmak zorunda bırakılıyor. Peki ne için? Ülkenin gelişmesi, ülkenin gelişiminin nükleer güç olma gayesi ile

pekiştirilmesi, buradan devletin büyük güç, diğerlerinin yani K.Kore işçi sınıfının ise ona hizmet eden köleler olarak nitelenebileceği, yeni ve yerli bira imalatından gurur duyan bir devlet kapitalizmi ile karşı karşıyayız.

Baskının işçi sınıfının sırtında hissettirdiği ağırlık giderek artıyor ve uyardığı, kızdığı ve tehdit ettiği diğer emperyalist güçlerin kendi işçi sınıfını sömürüyor olması gibi bir kapitalist devlet olarak K.Kore de, işçilerin acımasızca baskı altında tutularak işyerlerinde öğütüldüğü çarklardan sadece bir tanesi. Bunu ABD'de liberal ekonomi-

leri kutsamak için, ABD vatandaşlarına her ulusa sesleniş konuşmasında yapma taahhütünü veriyor, bunu Küba da her kuruluş günleri etkinliklerinde alt metinde dile getiriyor, bunu Çin, İran, Japonya ve Türkiye de, ülkenin kalkınması ve gelişmesinin önündeki engeller ve yapılacakları kendi işçi sınıfına aktarırken emperyalist bir güç olmanın gerektirdiği niteliklere uygun olarak utanmadan ve sıkılmadan "vatan için daha çok çalışılacağı" mesajları ile zaten veriyor. Bir de geriye dış mihrak yaratmak kalıyor. Arada sadece coğrafi farklılıklar, eski lider Kim Cong-il'in birkaç komik basın demeci -ki bu demeçlerden birisinde, K.Kore'de bir balık çiftliğinin açılışında yaptığı konuşmada, kaf dağının ardından gelen önder, balığın besin değeri açısından çok önemli olduğunu belirtmişti- ve gündemdeki nükleer programın açıkça sürdürülmesi ayrıntıları yer alıyor.

Burjuva solunun da çok uzaklara ve derinlere bakmasına gerek yok. Zaten emeğin ve emeğin sömürsünün tamamen iktidarda olduğu, fab-

rikalarda, tarlalarda ve bütün siyasi iktidarın tepeden tırnağa yapılandırılmış bir kapitalizm karikatüründen bahsediyoruz. Zaten burjuva solunun da emperyalist olarak görmediği bir devlet gücü için emperyalist tanımlaması yapmaları ve aynı şekilde işçi sınıfını sömürdüğünü söylemeleri de beklenemezdi. İşçi sınıfının ağır yaşam koşulları altında saatlerce çalışmak zorunda kaldığı ve üzerine bir de aç kaldığı bir atmosferde, tıpkı Küba'nın gereksiz gördüğü için işten çıkarttığı işçilerin durumu ve fuhuş sektörü, tıpkı Kamboçya'nın Pol-Pot iktidarına giden yolda sayısı milyonları bulan katliamları ve hatta

gözlüklü olanların entelektüel diye kurşuna dizilmesi örneklerinden bile aslında günümüzün sermaye yapısının ihtiyaçlarına tam olarak ayak uyduramamanın karını yine bütün emperyalist devletlerin topladığını, acılarını çekenin ise yine işçi sınıfının kendisi olduğunu görüyoruz. K.Kore'nin gerçekleştirdiği nükleer denemeyi kınama yarışında en önde

giden ABD'deki evsiz ve işsiz sayıları ile karşılaştırıldığında da aslında aynı temel üzerinden yükselen sadece nüans farklarından bahsediyor oluruz. ABD ve onun yanında K.Kore'yi kınayan diğer devletler de kendi çıkarları ve emperyalizme hizmet ederken, K.Kore de kendi ölçeği ve elindeki imkanlar ekseninde yeri geldiğinde Çin ile, yeri geldiğinde de İran ile yanyana geldiği gibi, yeri geldiğinde de tabii ki çıkarları sözkonusu olması durumunda ABD ile de yanyana gelmekten geri durmayacak, kendi emperyalist çıkarları için sömürüyü daimi kılmaya çalışacak, gerektiğinde savaşlarla işçi sınıfının katladilmesinin önünü açacak.

Devlet kapitalisti eski Sovyetler Birliği'nden miras aldığı yöntemlerin günümüzdeki yansıması K.Kore, aslında güncel rakiplerinden küçük ayrıntılar ile ayrılıyor ancak aynı amaç üzerinde birleşiyor: işçi sınıfının katıksız sömürsü.

Nevin

EKA Yayınları

Accion Proletaria (İspanya)

Apartado de Correos 258, 46080 Valencia, İspanya

Communist Internationalist (Hindistan)

POB 25, NIT, Faridabad, 121001, Haryana, Hindistan

Dünya Devrimi (Türkiye)

Türkiye'de şu anda bir posta kutumuz bulunmamaktadır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Internacionalismo (Venezüella)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İspanya'daki adresle iletişime geçebilirsiniz

Internationalism (ABD)

Internationalism 320 7th Ave. #211 Brooklyn, NY 11215, ABD

Internationalisme (Belçika)

BP 1134, BXL 1, 1000 Bruksel, Belçika

Internationell Revolution (İsveç)

Box 21 106, 100 31 Stockholm, İsveç

Révolution Internationale (Fransa)

RI, Mail Boxes 153, 108 rue Damremont, 75018 Paris, Fransa

Rivoluzione Internazionale (İtalya)

CP 469, 80100 Napoli, İtalya

Revolucion Mundial (Meksika)

Apartado Postal 15-024, C.P 02600, Distrito Federal, Mexico, Meksika

Weltrevolution (Almanya)

Siyasi koşullar nedeniyle posta kutusu kapatılmıştır. İsviçre'deki adresle iletişime geçebilirsiniz.

Weltrevolution (İsviçre)

Postfach 2216, CH-8026 Zürich, İsviçre

Wereldrevolutie (Hollanda)

Postbus 339, 2800 AH Gouda, Hollanda

World Revolution (İngiltere)

BM Box 869, London WC1N 3XX, İngiltere

Tartışma

Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm Üzerine

ALINTILAR

Bir yöntem olarak vücut bulan diyalektik materyalizm bir teorik öncü de belirlemişti: bütün bilgilerin duyarlarla elde edildiği gerçeği. Bu mekanik bir duyu bilgisine değil, insani ve toplumsal bilginin edinilmesi sürecinin maddi bir karşılığıydı; burada devreye, teori ve pratiğin diyalektiği praksis giriyordu. Özne idealizmin yalnızca duyulanabilir görüngülerin bilinebilirliği (ve empirizm ile Kantçı yaklaşımların) tezi ile nesnel idealizmin duyarlar üstü bir gerçekliğin saf sezgi ya da düşünce ile bilinebileceği yaklaşımına karşılık Marx, nesnelere ait bilgiyi (duyumsal, pratik, teorik, vb.) nesnelerle girdiğimiz etkileşim ile ediniyor olduğumuzu ve bu bilginin de doğruluğunu ancak ve ancak toplumsal pratik ile doğruladığımızı, sağlamasını kurduğumuzu belirtti.

Bir teori ve yöntem olarak da, diyalektik ve tarihsel materyalist yöntem yaşamı ve tarihsel olguları anlamamız işini yerine getiriyor. Son söz niyetine, marksizm proletaryanın yegane bir kazanımıdır da diyebiliriz. Çünkü çıkarları ortak ve aynı zamanda devrimci ve sömürülen tek bir sınıf olan işçi sınıfı için konuşuyor. Burjuvazi kendi teori ve yöntemlerinden var olduğu sürece vazgeçmez çünkü aynı koşulların ürünü bir yöntemi vardır. Bu yöntem bizim benimseyeceğimiz yöntem olamaz çünkü tek kazanımımız "kazanılanlar tarafından yazılan tarihte" (Voline) deneyimlediğimiz mücadeleler, yenilgiler ve Marksizm.

Dünya Devrimi'nin eski ve yeni sayılarını ve yayınladığımız kitapçıkları PDF olarak size göndermemizi istiyorsanız turkiye@internationalism.org adresine, farklı dillerdeki çeşitli yayınlarımıza abone olmak için international@internationalism.org adresine veya isimle hitap etmeden yanda belirtilen posta adreslerine yazınız. Tartışma devrimci hareket için hayati bir öneme sahiptir. Siyasi faaliyetlerimizin en önemli unsurlarından biri, temel ilkelerimizin tanımladığı üzere 'Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi'dir. Bu bize göre ancak devrimci saflar içerisinde farklı düşünce ve görüşlerin karşılaşması ve tartışılmasıyla mümkündür. Bu yüzden okuyucularımızı, internet sitemizin dahil olduğu yayınlarımızda savunduğumuz görüşler ve analizlere dair yorumlarını, fikirlerini ve eleştirilerini bizimle paylaşmaya teşvik ediyoruz. Bütün ciddi yazışmaları mümkün olan en kısa sürede yanıtlamak için elimizden geleni yapacağız, fakat kısıtlı kaynaklarımız bunun hemen gerçekleşmesine imkan vermeyebilir. Genel ilgi görebilecek konulardaki yazışmaları ve bizim cevabımızı bize yazan kişinin onayıyla yayınlatabiliriz.

Enternasyonal Komünist Akım - Temel İlkeler

- Kapitalizm Birinci Dünya Savaşı'ndan beri çöken bir toplumsal sistemdir. İki defa insanlığı kriz, dünya savaşı, yeniden yapılanma ve yeniden krizden oluşan barbarca bir döngüye sürüklemiştir. Seksenlerde bu çöküşün son evresine, çürüme evresine girmiştir. Bu geri çevrilemez tarihsel düşüşün sunduğu iki ihtimal vardır: ya sosyalizm ya da barbarlık; ya dünya komünist devrimi ya da insanlığın yok oluşu.
- 1871 Paris Komünü, koşulların olgunlaşmamış olduğu bir dönemde proleteryanın bu devrimi gerçekleştirmek için ilk denemesiydi. Kapitalist çöküşün başlamasıyla bu koşullar yerine getirildikten sonra, 1917'de Rusya'da gerçekleşen Ekim devrimi, emperyalist savaşa son vermiş ve daha sonra birkaç yıl daha devam etmiş olan uluslararası devrimci dalganın bir parçası olarak gerçek dünya komünist devrimine doğru atılmış ilk adımdı. Uluslararası devrimci dalganın yenilgisi, özellikle 1919-23 arası Almanya'daki yenilgi, Rusya'daki devrimi yalıtı ve hızla yozlaşmaya mahkûm etti. Stalinizm, Rus devriminin bir ürünü değil, mezar kazıcısı oldu.
- SSCB'de, Doğu Avrupa'da, Çin'de, Küba'da vb. ortaya çıkan ve 'sosyalist' veya 'komünist' adıyla alınan devlet mülkiyetine dayanan rejimler, kendisi çöküş döneminin önemli bir niteliği olan devletçi kapitalizme doğru evrensel eğilimin özellikle vahşi bir türünden başka bir şey değillerdi.
- 20. yüzyılın başlangıcından beri bütün savaşlar, büyük küçük bütün devlet arasında uluslararası alanda bir yer etme mücadelesinin bir parçası olan ölümcül emperyalist savaşlardır. Bu savaşlar insanlığa daima yükselen bir ölçekte ölüm ve yıkımdan başka hiçbir şey getirmemiştir. İşçi sınıfı savaşlara ancak uluslararası dayanışma ve bütün ülkelerde burjuvaziyle savaşarak karşı koyabilir.
- Bahanesi ister etnik, ister tarihsel ister dini olsun, bütün milliyetçi ideolojiler - 'ulusal kurtuluş', 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı' vs - işçiler için gerçek zehirlerdir. Onları burjuvazinin şu veya bu kesiminin tarafını tutmaya çağırarak işçileri bölerler ve onları savaşların ve sömürücülerinin çıkarları uğruna birbirlerini katletmeye yöneltirler.
- Çöken kapitalizmde parlamentolar ve seçimler bir maskaralıktan başka hiçbir şey değildir. Parlemonter sirke katılma yönündeki her çağrı sadece bu seçimlerin sömürülenler için gerçek bir seçenek sunduğu yalanını güçlendirmeye yarayabilir. Burjuva hakimiyetinin özellikle ikiyüzlü bir biçimi olan 'demokrasi' köklerinde kapitalist diktatörlüğün Stalinizm veya faşizm gibi diğer biçimlerinden farklı değildir.
- Burjuvazinin bütün kesimleri tamamen gericidir. Bütün sözde 'işçi' partileri, 'Sosyalist' ve 'Komünist' (artık eski-'Komünist') partiler, solcu örgütler (Troçkistler, Maoistler, eski-Maoistler ve resmi anarşistler) kapitalizmin siyasi aygıtlarının sol kanadını oluşturmaktadır. Proleteryanın çıkarlarını burjuvazinin bir kesiminin çıkarlarıyla karıştıran bütün 'halk cephesi', 'anti-faşist cephe' ve 'birleşik cephe' taktikleri sadece proleter mücadeleyi boğmaya ve saptırmaya yarar.
- Kapitalizmin çöküş dönemiyle birlikte, heryerdeki sendikalar kapitalist düzenin proleterya içerisindeki organlarına dönüştürüldüler. Sendika örgütlerinin çeşitli biçimleri, ister 'resmi' örgütler olsun ister 'taban' örgütleri, sadece işçi sınıfını kontrol altında tutmaya ve mücadelelerini baltalamaya yarar.
- İşçi sınıfı kavgasını yaymak için, mücadelelerini, genişlemenin ve örgütlenmenin kontrolünü, bağımsız genel kitle toplantıları ve seçilmiş ve her an geri çağırılabilir delegelerin oluşturduğu komiteler aracılığıyla alarak birleştirmelidir.
- Terörizm hiçbir şekilde işçi sınıfı mücadelesinin bir yöntemi olamaz. Eğer kapitalist devletler arasındaki daimi savaşın bir ifadesi değilse geleceği olmayan bir toplumsal katmanın ve küçük-burjuvazinin çürümesinin bir ifadesi olan terörizm, her zaman burjuvazinin kendi amaçları doğrultusunda kullanması için uygun bir zemin olmuştur. Küçük azınlıkların gizli faaliyetlerini savunmak, proleteryanın bilinçli ve organize kitle faaliyetlerinden doğan sınıfsal şiddeti savunmanın tamamen karşıtıdır.
- İşçi sınıfı komünist devrimi gerçekleştirebilecek tek sınıftır. Onun devrimci mücadelesi engellenemez bir biçimde işçi sınıfını kapitalist devletle yüzleşmeye itecektir. Kapitalizmi yok etmek için, işçi sınıfı bütün mevcut devletleri devirmek ve dünya çapında proleterya diktatörlüğünü, bütün proleteryaı yeniden örgütleyecek işçi konseylerinin uluslar arası iktidarını kurmalıdır.
- Toplumun işçi konseyleri tarafından komünist dönüşümü ne 'öz-yönetim' ne de ekonominin millileştirilmesi anlamına gelir. Komünizm, işçi sınıfının ücretli emek, meta üretimi, ulusal sınırlar gibi kapitalist toplumsal ilişkileri bilinçli bir şekilde yok etmesini gerektirir. Bu da bütün faaliyetlerin insani ihtiyaçları karşılamaya adanmış bir dünya toplumunun yaratılması anlamına gelmektedir.
- Devrimci siyasi örgüt işçi sınıfının öncü kolunu oluşturur ve sınıf bilincinin proleterya içerisinde genelleşmesinde faal bir etmendir. Görevi hiçbir şekilde 'sınıfı örgütlemek' veya sınıfın adına 'iktidarı almak' değildir. Devrimci örgütün görevi mücadelelerin birleşmesine ve işçilerin kontrolü kendileri için kendilerinin almasına doğru giden hareketin faal bir parçası olmak, bir yandan da proleteryanın kavgasının devrimci siyasi hedeflerini çıkartmaktır.

Faaliyetlerimiz

Proleter mücadelenin amaçlarının ve yöntemlerinin ve tarihsel ve anlık koşullarının siyasi ve teorik olarak netleştirilmesi. Proleteryanın devrimci faaliyetlerine doğru giden sürece katkı yapmak amacıyla uluslararası ölçekte birleşik ve merkezileşmiş örgütlü müdahale. Devrimcilerin, işçi sınıfının kapitalizmi devirmesi ve komünist toplumun yaratılması için kaçınılmaz olan gerçek bir dünya komünist partisi kurma amacıyla yeniden örgütlenmesi.

Kökenlerimiz

Devrimci örgütlerin ilkeleri ve faaliyetleri işçi sınıfının geçmiş tecrübelerinin ve tarih boyunca işçi sınıfının doğurduğu siyasi örgütlerinin çıkardıkları derslerin bir ürünüdür. Dolayısıyla EKA kökenlerini Marks ve Engels'in Komünist Ligi'nde (1847-52), üç Enternasyonal'de (Enternasyonal İşçi Birliği, 1864-72, Sosyalist Enternasyonal, 1889-1914, Komünist Enternasyonal, 1919-28) ve 1920-30 arasında ve başta Alman, Hollanda ve İtalyan Komünist Solları olmak üzere yozlaşan Üçüncü Enternasyonal'dan ayrılan sol fraksiyonlarda görür.

Bu sene İstanbul Bağımsız Film Festivali kapsamında vizyona giren ve burjuva medyada çok fazla yer bulamayan ancak taşıdığı güncellik ve bu güncelliğe dair getirdiği hem çok gerçek, hem de bir o kadar gerçeküstücü bakışı ile üzerinde değerlendirme yapmayı gerektirdiğini düşündüğümüz bir sinema çalışması var: Jîn.

Filmde işlenen konunun yıllardır devam eden emperyalist çıkar savaşının iki sivri ucunu oluşturan taraflarından PKK ve özelinde PKK'li kadın bir gerilla olması da ayrı bir önem taşıyor. İmralı ve Abdullah Öcalan ile yapılan BDP ve devlet müzakerelerinin burjuva gündemi neredeyse kapladığı ve her gün yeni bir açıklamalar silsilesi ile güne başladığımız şu dönemde soruna çok mikro tarzda olsa da içerisinde koskoca bir Kürt sorunu kozmosunu da barındırması açısından da dikkate değer bir çalışma olarak önümüzde duruyor. Bunu da bir insan olarak kadın olgusuna parmak basma yoluyla yapıyor. Bunların yanı sıra, doğanın içerisinde bulunduğumuz algısını sonuna kadar veren ve başarılı olduğunu düşündüğümüz çekimlere sahip olması ve bir süre insanı içerisine alan bu durgun ama doğal dinamizmi ses ve görsel akış ile izleyiciye ulaştıran bu çaba çalışmaya ek bir puan getiriyor. İlacını içmesine ve hayatta kalmasına yardım ettiği iki insandan teşekkür alan karakterimizin oyunculuğu ve filmin müzikleri takdir edilmeye değer.

Filmin genel konusundan ziyade esas odak noktasına değer mihenk taşı, bir kadının belli engelleyici koşullar altında o kadar yolu kendi başına nasıl gelebilecek olması oluşturuyor. Özellikle bağımsız bir çalışma olması ve kullanılan çekim teknikleri ile yönetmeni Reha Erdem için hem bir deneysel yanı, hem de bir sıçrama tahtası olarak değerlendirebileceğimiz bu çalışmada esas konu aslında PKK kampından 17 yaşındayken kaçmaya karar vererek İzmir'deki dayısının yanına gitmeye uğraşan bir kadın ve onun yolculuğu, yol boyunca karşılaştığı zorluklar ve özellikle bir kadın olmasından gelen toplumsal baskı unsurlarına karşı mücadelesindeki tekbaşlılığı. O nedenle filmin merkezinde yer alan ve aslında hiç çıkılamayan "yol ve yolculuk" teması fazlaca göndermeye sahip. Örneğin otobüs şirketlerinin bulunduğu semte gitmesi, yolda onlarca araç beklemesi ve bu sırada bir kamyon, bir minibüs ve kimi zaman da bir sivil polis aracı, kadının tarihsel yolculuğu boyunca karşı karşıya kaldığı zorlukların sadece küçük ayrıntıları. Esas belirleyici ayrıntı ise bu koşullardan çıkan ve gerilla geçmişini terkedip karşı tarafa da geçmeden sadece kendi tercihleri üzerinden bir yaşam kurgulamaya çalışan 17 yaşında bir kadının yolu nasıl ter- cih edeceği. Buradaki yol algısı aslında inanarak

gerçekleştirmiş olduğu bir mücadeleyi geride bırakmasıyla, ileride onu bekleyen sadece kendi tercih ve hareket alanı içerisinde yapacağı manevralara bağlı olması ve ancak içerisinde bulunduğu koşulların ürünü bir kadın ile günümüzde kapitalist toplumun ataerkil toplumsal kurgusunun içerisinde kendisine nasıl bir yer edinmeye çalışma çatışkısını yaratacak olması konusu filmin temelini oluşturuyor. Ancak Jin, hiçbir zaman ninesine ulaşamıyor, yani amacına.

Örneğin, film boyunca karşılaştığı ve diyaloga girdiği bütün erkekler ya bir çoban, ya bir kahya, ya bir otobüs firması çalışanı ya da Kürtçe bilen bir korucu. Hepsinde de ya sözlü tacize uğruyor, ya da tecavüze uğramaktan kendi çabası ile kurtuluyor. Bu açıdan ona reva görülen yeri kabullenmemeyi daha çoktan kafasına koymuş bir portre çizen karakter, bu yolculuğu sırasında hiçbir zaman kullanmadığı kalaşnikofunu da başından geçirdiği bütün badirelerden sonra yeniden (ve hiç kullanmamak üzere) eline alıyor. Kamptan ayrılışı, TSK ile karşılaşmaları ve bütün bunların pastoral çekimler ile işlenmesi hem karakterin yaptığı tercihin ve mücadelesinin kendisine haslığı ve orijinalliği aslında filmin sonuna doğru kendisini daha çok hissettiren gerçeküstü bir bakışın da yansıması. Doğanın insan türünün en gelişmiş formu ile yaptığı anlaşmasında üretkenliğin ve doğaya aitliğin sembolü olarak kadın figürü ve anaerkil toplum yapısına bir göndermede burada geliyor ve ormanın ve içerisindeki ilerin kendisi karakterimizin asıl dostları oluyor. "Gerçek" ama kirliliğinden değil, ona uzak ama bir o kadar da yakın gerçeküstü yoldaşları oluyor. Bir köy evinden aşırıldığı elmasını paylaştığı boz ayı, sınırdan geçerken bombardımana maruz kalmasından geriye miras kalan yarasını iyileştirdiği Roboskili bir eşek, en çaresiz anında ona silahıyla saldırmadığı için karakterimize de saldırmayan bir vaşak ve sadece ona gülümsediği için onun "gidişine" üzülen bir geyik bütün onun dostları. Ayrıca filmde kullanılan şahin ve özellikle yarasa temaları da insan aklına bir Ahmet Kaya şarkısını getirmesiyle ayrıca düşündürücü ve hoş metaforlar.

Film boyunca iki tarafa da dahil olma "fırsatlarını" yakalayan ancak ikisini de tercih etmeyen bir kadın olarak Jin izlenmeyi hakeden pastoral bir gerçeğin bu kadar "gerçeküstü" olabileceğini anlatan nadir çalışmalardan ve bütün bu koşulların içerisinde mücadele eden bir kadını anlatmaya dair cüreti ile izlenmeyi hakediyor.

Bunçuk

